

✓ Αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς ποιήσεως ποῦ ἐγορήγισεν ἡ φίλιὰ τοῦ Συγγραφέως, εἶναι παρμένον ἀπὸ τὸ τέταρτον Κεφάλαιον ἐνὸς Ἠθικοῦ ποιήματος ἐπιγραφομένου “ὁ Λάμπρος, συνθεμένου εἰς τὴν λεγομένην ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ὀττάβα ῥίμα. Ἀρκεῖ νῦν εἰπῶμεν εἰς διασάφισιν ὅτι ὁ Λάμπρος ἄνθρωπος μεγαλόψυχος ἀλλὰ διεφθαρμένος καὶ διαφθορεὺς, ἠπάτησε τὴν Μαρίαν· ἀκόμι 15 χρόνων παρθένον, ὑποσχόμενος νὰ τὴν στεφανωθῇ, καὶ ἔκαμε μ’ ἐκείνην ἓνα θηλυκὸν καὶ τρία ἀρσενικά, τὰ ὅποια τὰ ἐβρίψεν εἰς τὸ ὄρφανοδοχεῖον. Τὸ περιγραφόμενον ἐσυνέβη μετὰ 15 χρόνους. — Εἶναι ἡ νύκτα μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Πάσχου. ✓

(Ἐπονται αἱ στίχοι)

Καὶ προβαίνει ἡ Μαρία λίγη νὰ πάρῃ
Δροσίαν εἰς σωθικὰ τὰ μαραμένα.
Εἶναι νύκτα γλυκειά, καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπᾶσθαι ἄστρο κανένα.
Περίσσια, μύρια σ’ ὅλη τοὺς τῇ χάρι
Λάμπουν ἄλλα μονάχα, ἄλλα δεμένα·
Κάνουν κ’ ἐκεῖνα Ἀνάστασι ποῦ πέφτει
Τοῦ ὀλόστρωτου πελάου μὲς τὸν καθρέφτη.

-
- « Τὰ μαλλιά σέρνω εἰς τὰ λιγνά μου γῆθη,
« Δένω σταυρὸ τὰ χέρια, Οὐράνια θεῖα!
« Πέστε Ἐκκεῖνοῦ ποῦ σήμερον ἀναστήθη
« Νὰ ἐλεηθῇ τὴ μαύρη τὴ Μαρία.
« Μέρα εἶναι Ἀγάπης· Ἀδὴς ἐνικῆθη·
« Καίονται τὰ σπλάχνα, καίονται τὰ στοιχεῖα,
« Καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ κόσμου ἀναγαλλιάζει,
« Καὶ κατ’ Αὐτῶν τὴ σπῖθα τῆς τινάζει.

- « Ο Οὐρανὸς Ἀλληλούϊα ἠχολογᾷ·
 « Κατὰ τὴν γῆν ἐρωτεμένος κλίνει·
 « Ζῇ τοῦ νεροῦ καὶ ἡ στάλα ὅπου κολλάει·
 « Στὸ ποτῆρι· Ἀλληλούϊα ἐγὼ κ' ἐκείνη.
 « Ὅταν ἡ Πύλη ἀκούσθηκε νὰ σπάῃ,
 « Τί χλαλοῇ στὸν κᾶτου κόσμον ἐγίνα;
 « Χαίρεται μέσα ἡ ἄβυσσος καὶ ἀσπρίζει·
 « Ὁ περασμὸς τοῦ Λυτρωτῆ σφυρίζει.»
-

Στὴν ἐκκλησίαν ὥστόσο ὁ Λάμπρος μένει,
 Ὁπου ἀνθρώπου πνοὴ δὲν ἀγροικιέται.
 Ἀπ' ἓνα εἰς ἄλλο σοχασμὸ πηγαίνει,
 Εἶναι ὁ νοῦς του ἕρμος κόσμος τοῦ χαλιέται.
 Μέσ' ἀπὸ τὸ σασίδι ἀγάλλει βγαίνει,
 Καὶ ὅχ τῇ ψυχῇ του ὁ στεναγμὸς πετιέται·
 Μόνον ἡ σκόρπιας δάφναις, ποῦ ἐμυρίζαν,
 Ἐκεῖ ποῦ αὐτὸς ἐπερπατοῦσε ἐτρίζαν.

Καὶ τὸ πρόσωπο γέρνει ὡς ἀν τῇ δειράφῃ
 Καὶ χαμηλὰ τοῦτα τὰ λόγια ρίχτει.
 « Κουφοί, ἀκίνητ' οἱ ἅγιοι, καθὼς καὶ οἱ τάφοι·
 « Εἶπα, κ' ἐκράξα ὡς τ' ἄγριο μεσανύκτι.
 « Ἀντρας, (κ' ἡ μοίρα, ὅ,τι κι' ἄ θέλει ἄς γράφῃ)
 « Τοῦ ἑαυτοῦ του εἶναι Θεός, καὶ δείχτει.
 « Στὴν ἄκρα δυστυχία: μὲς τὴν ψυχὴ μου
 « Κάθου κρυμμένη ἀπελπισιά, καὶ κοίμου.»

Πάει για νὰ βγῇ στὴ θύρα ἀργὰ καὶ ἀνοίγει
 Λεπτὴ φωνὴ τοῦ λέει, Χριστὸς ἀνέστη.
 Εἰς τὴν ἄλλη πηδάει, καὶ φωνὴ ὀλίγη
 Καὶ παρόμοια, τοῦ λέει, Χριστὸς ἀνέστη.
 Ἀπὸ τὴν τρίτα πολεμάει νὰ φύγῃ,
 Καὶ μία τρίτα τοῦ λέει, Χριστὸς ἀνέστη.
 Αὐτοκίνηταις πάντα ἀνοίγοκλειοῦνε
 Ἡ τρεῖς θύραις, καὶ ἄλλο δὲν προξενοῦνε.

Καὶ ἰδοὺ τρία σὰν ἀδελφία ἔρμα καὶ ξένα,
 Ποῦ ἐν' ἀγιοκέρι σδυμμένο βαστοῦσαν·
 Οπου στρίψῃ, ὅπου πάῃ, τ' ἀπελπισμένα
 Γοργὰ πατήματά του ἀκολουθοῦσαν.
 Λυγδερὰ καὶ πλατυὰ κι' ὅλα σχισμένα
 Τὰ λαμπριάτικα ροῦχα ὅπου φοροῦσαν.
 Στὰ μπροστινὰ, στὰ πισινὰ στασίδια
 Ολο σιμάτου σειοῦνται τὰ ξεσκλίδια.

Ποτὲ δὲν τὰ 'χει εἰς τὴ φυγὴν τοῦ ἀνάρια·
 Εἰδὼ, ἐκεῖ, 'μπρὸς ὀπίσω, ἀπάνου κάτου.
 Βαροῦν ὅμοια τὴν πλάκα ὀχτὼ ποδάρια,
 Τρέχουν ἴσια, κι' ἀκούονται τὰ δικάτου.
 Νὰ φύγῃ μία σιγμὴ τ' Ἀδῇ τὰ χνάρια
 Σπρώχνει μάταια μακρὺς τὸ πῆδημά του,
 Σὰν τ' ἄστρο ποῦ γοργὰ τὸ καλοκαίρι
 Χύνεται πέντε, δέκα ὀργυιαῖς ἄσερι.

Ἐτζη ἐνωμένοι ἐκάμανε τριάντα
 Φοραῖς τὴν ἐκκλησιὰ ποῦ βοή στέρνει.
 Σὰ νὰ 'χε μέσα θυμιατὰ σαράντα,
 Μυρωδιὰ λιθανιοῦ τὴ συνεπέρνει.
 Πάντα μὲ βία τὸ τρέξιμο, καὶ πάντα
 Ο ζωντανὸς τ' ἀραχνιασμένα σέρνει.
 Σχύφτουν, πολὺ κρυφομιλοῦν, κοί σειέται
 Τὸ βαμπάκι, ποῦ λὲς καὶ ξεκαλλιέται.

Αχ! ποῖος ἶδε, τὰ χέρια νὰ σηκόνῃ
 Ἡ Παναγία, τὰ μάτια τῆς νὰ κλείσῃ;
 Αχ! ποῖος ἶδε τὸ Πάσχα αἶμα νὰ ἰδρόνῃ
 Ο Χριστὸς, καὶ παντοῦ νὰ κοκκινίσῃ;
 Τί συφορά τὴν Ἐκκλησιὰ πλακόνει,
 Οποῦ τὴν ἴδια μέρα εἶχε βροντήσῃ,
 Ἀπὸ τόσαις χαραῖς καὶ ψαλμωδίαις,
 Ποῦ 'χε ἀντιλάμψει ἀπὸ φωτοχυσίαις!

Βρίσκεται ε' ἄγιο Βῆμα, ἀνατριχιάζει,
 Καὶ πέφτει ὀμπρὸς τοὺς γονατιστὸς χάμου.
 Μὲ τρομάρα κυττάει καὶ τοὺς φωνάζει,
 « Σὰς γνωρίζω· τί θέλτε; Εἰστε δικὰ μου.
 « Τοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο μοῦ μοιάζει·
 « Ἀλλὰ πέστε, τί θέλτε ἐτζη κοντά μου;
 « Συχωρᾶτε, καὶ πάψτε-Ἀμέτε πέρα·
 « Δὲν εἶναι ἀκόμα Παρυσία Δευτέρα.

« Ω' κολασμένα, ἀφήτε μου τὰ χέρια. »
 Χείλη μὲ χεῖλη τότε ἐκολληθήκαν.
 Οσα ἐδώσαν φιλιὰ, τόσα μαχαίρια
 Στοῦ δυστυχῆ τὰ φυλλοκάρδια ἐμπήκαν.
 Αφοῦ στὸν κόσμον ἐλάμψανε τ' ἀστέρια,
 Τέτοιου τρόμου φιλιὰ δὲν ἐδοθήκαν.
 Φτυοῦνε τὰ χεῖλη ὡσάν ἀπὸ φαρμάκι
 Μέσα, τοῦ ἐπῆε τὸ νεκρικὸ βαμπάκι.

Στέκει σὰ μάρμαρο ὡς ποῦ ξημερώνει,
 Κ' εἶναι φευγάτοι οἱ πεθαμένοι γέοι.
 Τὴν τρομασμένη κεφαλὴ ψηλόνει,
 Καὶ βαρὺὰ νεκρολίβανα ἀναπνέει.
 Τέλος πάντων τὰ μάτια ἄγρια καρφόνει
 Σταῖς δάφναις, καὶ πολληώρα ἔπειτα, λέει,
 « Σύρε, σημεῖο χαρᾶς » καὶ φουκτωμένο
 Μὲ τὰ δυὸ, τὸ κτυπάει εἰς Σταυρωμένο.

« Κόλαση; τὴν πιστεύω· εἶναί τη· αὐξάνει,
 « Κι' ὅλη φλογοβολάει στὰ σωθικά μου.
 « Απόψε Κάποιος ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει
 « Μῶστειλε ἀπὸ τὸ μνήμα τὰ παιδιά μου.
 « Χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζω ἐχθὲς μοῦ βάνει
 « Τὴ θυγατέρα αἰσχρὰ στὴν ἀγκαλιά μου.
 « Δὲ λείπει τώρα πάρεξ νὰ χαλάσῃ
 « Τὸν ἑαυτό του, γιατί μ' ἔχει πλάσει. »

Σηκώνεται καὶ πέρνει τὴν πεδιάδα,
 Σχίζει κάμπους, καὶ δάση, ἔρη, λαγκάδια.
 Στὰ μάτια του εἶναι μαύρη ἡ πρασινάδα,
 Τὰ νερά καὶ τὰ δέντρα εἶναι μαυράδια.
 Χύνεται μὲ μεγάλη ὀγλιγοράδα,
 Καὶ γύρου ἄς ᾔηται, ὅτι θωρεῖ, σκοτάδια.
 Κι' ἀκόμη λέει πῶς κυνηγιέται, ἀκόμα
 Τὰ βαμπάκια τοῦ χάρου ἀκούει στὸ στόμα.

Εἰς τὴν ὃ φονιάς ποῦ κρίματα ἔχει πλήθια,
 Εἰάν φθάσῃ νὰ τοῦ κλείσῃ ὕπνος τὸ μάτι,
 Βγαίνουν μαζὴ καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια
 Οἱ κρυφὰ σκοτωμένοι, αἷμα γιομάτοι.
 Μεγαλόφωνα κρᾶζωντας βοήθεια
 Γυμνὸς πετιέται ὅχ τὸ ζεστὸ κρεββάτι,
 Κ' ἔχει τόση μαυρίλα ὁ λογισμὸς του,
 Ποῦ μὲ μάτια ἀνοιχτὰ τοὺς βλέπει ὀμπρός του.
